

af udvalgets betænkning af 8. februar 1985 om en præcisering af budgetvejledningen og om den juridiske sagsbehandling i departementet og direktoratet. Flertallet lægger endvidere stor vægt på de foranstaltninger, regeringen agter at træffe som følge af den af byretspræsident N. C. Bitsch udarbejdede redegørelse, jfr. nedenfor under punkt 2.

2. Redegørelsen om forskudsvis udbetaling m.v. af statslige tilskud.

Redegørelsen bygger som nævnt i afsnit III på en undersøgelse af udbetalingspraksis i forbindelse med tilskudsordninger inden for alle ministeriers områder. Flertallet har noteret sig, at der helt overvejende har kunnet konstateres overensstemmelse mellem lovgrundlag og den af de pågældende ministerier beskrevne udbetalingspraksis. Kun i forbindelse med enkelte af disse tilskudsordninger er der i undersøgelsen rejst tvivl om hjemmelen for den udbetalingspraksis, der følges. Ved udbetalingsordningerne er der imidlertid i betydeligt omfang taget hensyn til modtagernes interesser fremfor statskassens, navnlig likviditetsmæssigt, og indvundne renter er i de allerfleste tilfælde tilfaldet tilskudsmodtageren fortrinsvis til anvendelse til de formål, som statstilskuddene skulle tilgodese. I redegørelsen anføres dog på side 27, at »i de fleste tilfælde vil gevinsten i større eller mindre omfang tilfalde modtagerens pengeinstitut, hvori midlerne anbringes«, og på side 51, at »spørgsmålet om opnåelse af den størst mulige forrentning af udbetalte tilskud utvivlsomt bør vies større, opmærksomhed end hidtil«.

Flertallet har som led i sine overvejelser om, hvorledes de omhandlede fejl, der må beklages, vil kunne undgås i fremtiden, mærket sig redegørelsens omtale i det afsluttende kapitel af en række problemstillinger, som der kan være anledning til at være opmærksom på i fremtidig lovgivning og administrativ praksis. Udvalget har fra justitsministeren modtaget en redegørelse for, hvilke foranstaltninger regeringen på denne baggrund vil træffe. I redegørelsen, der er optrykt som bilag til denne beretning, er anført, at de problemstillinger, der peges på i byretspræsidentens redegørelse, vil indgå i de enkelte ministeriers overvejelser i forbindelse med fremtidig lovgivning og administrativ praksis.

Justitsministeriet vil have opmærksomheden henvendt herpå ved den almindelige lovtekniske gennemgang af regeringens lovforslag og finansministeriet tilsvarende for så vidt angår de tilskud, der alene får hjemmel i finansloven eller aktstykker. Flertallet går ud fra, at de samme forhold også vil blive undersøgt for så vidt angår eksisterende udbetalingsordninger.

Et mindretal (fremskridtspartiets medlem af udvalget) ønsker at udtale:

Den 30. oktober 1984 fremsatte fremskridtspartiets folketingsgruppe beslutningsforslag nr. B 32:

»Forslag til folketingsbeslutning om rigsretstiltale i dagpengeskandalen

Samtlige arbejdsministre siden 1970, dvs. Lauge Dahlggaard, det radikale venstre, Erling Dinesen, socialdemokratiet, Johan Philipsen, venstre, Erling Jensen og Svend Auker, begge socialdemokratiet, samt Grethe Fenger Møller, det konservative folkeparti, sættes under rigsretstiltale til strafs lidelse i medfør af § 5 i lov nr. 117 af 15. april 1964 om ministeransvarlighed for i perioden siden 1970 frem til oktober 1983 som arbejdsministre at have overtrådt ministeransvarlighedsloven ved dels at foretage ulovlige forskudsudbetalinger til arbejdsløshedskasser, dels at have gjort sig skyldige i, at staten har mistet trecifrede millionbeløb ved ikke at drage omsorg for en rimelig forrentning og en kort gennemløbstid for de udbetalte forskud.«

Bemærkninger til forslaget

Som pressen, statsrevisorerne og senest landsdommer Niels Larsen for længst har afsløret, har skiftende arbejdsministre siden 1970 og frem til sidste halvdel af 1983 – medvidende eller fuldstændig uansvarligt – stiltiende accepteret, at statskassen har lidt et tab, der efter de foreløbige opgørelser er enorme. Jyllands-Posten den 26. oktober 1984 hævder således, at tabet ligger på over 3 milliarder kroner.

Hvad enten disse kæmpetab skyldes manglende politisk mod, manglende evner eller ønsker om favorisering af bestemte banker eller fagforeninger hos de forskellige ministre, må det være soleklart, at så klare over-